

Jojo
Moyes

Jij
en ik

& andere verhalen

Van de auteur van de bestseller *Voor jou*

JIJ EN IK

Van Jojo Moyes verschenen eveneens:

Verboden vruchten

Passie en parelmoer

Zee van verlangen

Dicht bij jou

Nachtmuziek

De laatste liefdesbrief

Voor jou

Vier plus één

Portret van een vrouw

Een week in Parijs

Een leven na jou

Dans met mij

Tojo Moyes

Jij
en ik

De Fontein

Inhoud

Jij en ik	7
Zo getwitterd, zo gedaan	149
Middagliefde	163
Een vogel in de hand	177
Krokodillenschoenen	193
Overval	207
Een oude jas	221
Dertien dagen met John C.	235
Margot	253
Kerstcadeaus	261
Een week in Parijs	275
Dankwoord	365

Jij en ik

1

Nell verschuift haar tas op het plastic stationsstoeltje en kijkt voor de negentachtigste keer op de klok. Haar blik schiet snel terug als de deur bij Security openschuift. Er loopt alweer een gezin de vertrekhal in – bestemming Disney – inclusief buggy, gillende kinderen en ouders die al veel te lang wakker zijn.

Het afgelopen halfuur bonkt haar hart, en ze wordt langzaam overmand door een gevoel van misselijkheid.

‘Hij komt wel. Hij kan nog steeds komen. Hij kan het nog steeds halen,’ zegt ze zachtjes bij zichzelf.

‘Trein 9051 naar Parijs vertrekt over twee minuten vanaf perron twee. Wilt u zich nu naar het perron begeven? Denkt u aan uw bagage.’

Ze kauwt op haar lip en stuurt hem nog maar een sms’je – het vijfde.

Waar ben je? Trein vertrekt zo!

Ze heeft hem twee keer ge-sms't toen ze vertrok, om te checken of ze nog steeds op het station zouden afspreken. Toen hij niet reageerde, maakte ze zichzelf wijs dat het was omdat ze in de metro zat. Of hij zat in de metro. Ze heeft een derde berichtje gestuurd, en een vierde. Dan begint haar telefoon te trillen in haar hand, en ze voelt een overweldigend gevoel van opluchting.

Sorry schat. Kan niet weg van mijn werk. Ga het niet redden.

Alsof het om een snelle borrel na het werk gaat. Vol ongeloof staart ze naar haar schermpje.

Je bedoelt dat je deze trein niet redt? Zal ik wachten?

En een paar seconden later het antwoord:

Nee, ga maar. Ik probeer een latere trein te halen.

Ze is te geschokt om kwaad te zijn. Ze staat daar roerloos te staan terwijl iedereen om haar heen in beweging komt en zijn jas aantrekt. Ze tikt een antwoord in:

Maar waar zien we elkaar dan?

Hij reageert niet meer. *Kan niet weg van mijn werk.* Hij werkt in een winkel met surf- en duikspullen! En het is november. Hoezo kan hij niet weg?

Ze staart om zich heen, alsof het misschien een grap van hem is. Alsof hij op het laatste moment door de deur komt stormen en zegt dat hij haar maar een beetje plaagde (haar plagen is zijn hobby). En dan neemt hij haar bij de arm, kust haar op haar wang met lippen die koud zijn van de wind en zegt iets als: ‘Je dacht toch zeker niet dat ik dit wilde missen? Je eerste keer in Parijs?’

Maar de glazen deur blijft potdicht.

‘Mevrouw? U moet nu echt naar het perron.’ De Eurostar-medewerker steekt zijn hand uit voor haar ticket. En heel even aarzelt ze – komt hij toch nog? – maar dan gaat ze op in de massa, met haar koffertje achter zich aan. Ze blijft staan en typt:

Kom dan maar naar het hotel.

Ze daalt de roltrap af terwijl de enorme trein met veel kabaal het station binnenrijdt.

‘Hoezo, je komt niet? Dit hebben we al tijden geleden gepland!’ Het jaarlijkse Meidentripje naar Brighton; ze gaan er nu al zes jaar lang elk eerste weekend van november naartoe – Nell, Magda, Trish en Sue – met z’n allen in Sue’s oude brik of Magda’s auto-van-de-zaak. Even ontsnappen aan hun dagelijkse leventje, twee avonden aan de drank, rondhangen met kerels die op hun vrijgezelligfeestjes zijn, en dan hun katers verhelpen met gebakken eieren met spek in een aftands hotel, Brightsea Lodge genaamd.

Het jaarlijkse tripje heeft al twee baby's overleefd, een scheiding, en een gevalletje gordelroos (die keer zijn ze de eerste avond in Magda's hotelkamer blijven feesten). Niemand heeft ooit een van hun weekendjes gemist.

'Nou ja, Pete heeft me uitgenodigd om mee te gaan naar Parijs.'

'Pete neemt je mee naar Parijs?' Magda staaarde haar aan, alsof ze net had verteld dat ze Russisch was gaan studeren. 'Péte-Pete?'

'Hij kon niet geloven dat ik er nog nooit ben geweest.'

'Ik ben ooit een keer in Parijs geweest met school. Toen ben ik verdwaald in het Louvre, en heeft iemand mijn sneaker door de plee gespoeld, in de jeugdherberg,' zei Trish.

'En ik heb gezoend met een Franse jongen omdat hij op die ene vent lijkt die het met Halle Berry doet, alleen bleek hij achteraf een Duitser te zijn.'

'Pete-met-het-háár-Pete? Jouw Pete? Ik wil niet vals doen, maar ik vond hem altijd een beetje een...'

'Loser,' zei Sue behulpzaam.

'Eikel.'

'Nietsnut.'

'Maar dat zien we dus duidelijk verkeerd. Hij is blijkbaar het soort man dat Nell meeneemt op ranzige weekendjes in Parijs. En dat is... nou ja. Super. Als het tenminste niet in óns weekend zou vallen.'

'Nou ja, toen we de tickets eenmaal hadden... toen was het moeilijk om...' mompelde Nell met een wegwerpgebaar, in de hoop dat niemand zou vragen wie de tickets precies had ge-

regeld. (Het was het enige weekend voor de kerstdagen waarin de korting nog gold).

Bij het plannen van het tripje was ze uiterst zorgvuldig te werk gegaan. Ze had het internet afgezocht naar de beste plekken, scande TripAdvisor voor de beste budgethotels, dubbelcheckte alle daar genoemde hotels op Google en noteerde de resultaten van haar zoektocht in een spreadsheet.

Uiteindelijk ging ze voor een hotel achter de Rue de Rivoli – ‘schoon, vriendelijk personeel, heel romantisch’ – dat ze voor twee nachten had geboekt. Ze stelde zich voor hoe ze samen met Pete in een Frans hotelbed door het raam zou liggen staren naar de Eiffeltoren, hoe ze hand in hand aan de croissantjes en koffie zouden zitten op een terrasje. Ze ging alleen op de plaatjes af: ze had niet echt een idee van wat je in Parijs kon doen, los van deze voor de hand liggende dingen.

Nell Simmons, zesentwintig jaar oud, was nog nooit een weekend weg geweest met een vriendje, behalve als je die ene keer meetelde toen ze was gaan bergbeklimmen met Andrew Dinsmore. Ze sliepen in zijn Mini en toen ze wakker werd, was ze zo door- en doorkoud dat ze zes uur lang haar nek niet kon bewegen.

Nells moeder, Lilian, vertelde aan iedereen die het horen wilde dat Nell ‘niet bepaald een avontuurlijk type’ was. Ze was ook ‘geen reistype’, moest ‘het niet van haar uiterlijk hebben’, en inmiddels was ze ‘niet bepaald piepjong meer’.

Dat was het probleem met opgroeien in een klein stadje – iedereen dacht precies te weten hoe je in elkaar zat. Nell was dat degelijke meisje. Die stille. Degene aan wie je alle research

overliet, die je plantjes water gaf, op je kinderen paste, en die er nooit met je man vandoor zou gaan.

Nee, moeder, dacht Nell toen ze de tickets uitprintte, er even naar staaarde en ze vervolgens in een mapje stopte met alle overige belangrijke informatie, wat ik ben, is het type dat gewoon zomaar een weekendje Parijs doet.

Naarmate de grote dag dichterbij kwam, kreeg ze er lol in om het steeds even te laten vallen in gesprekken: ‘Moet wel even kijken of mijn paspoort nog geldig is,’ zei ze toen ze na de zondagse lunch wegging bij haar moeder. Ze had nieuw ondergoed gekocht, haar benen geschoren, haar teennagels knalrood gelakt (anders gebruikte ze altijd transparante lak). ‘O, niet vergeten dat ik vrijdag vroeg wegga,’ zei ze op haar werk. ‘Vanwege Parijs.’

‘Mazzelkont,’ riepen de meisjes van de boekhouding in koor.

‘Ik ben echt súperjaloers,’ zei Trish, die ietsje minder problemen had met Pete dan de anderen.

Nell stapt de trein in, zet haar koffertje weg en vraagt zich af of Trish nog steeds zo súperjaloers zou zijn als ze haar nu zou zien: een meisje naast een lege stoel, op weg naar Parijs, en geen idee of haar vriend nog komt opdagen.

Lees verder in *Jij en ik & andere verhalen*.

Eerste druk oktober 2017

Oorspronkelijke titel Paris for One and Other Stories

Oorspronkelijke uitgever Penguin Random House UK

Copyright © 2017 Jojo's Mojo Ltd

The moral right of Jojo Moyes to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Villa Grafica/Jochem Bolleman

Omslagillustratie Villa Grafica/Jochem Bolleman

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 9789026138843

ISBN e-book 9789026138850

NUR 302, 304

De novelle *Een week in Parijs* is in 2015 onder die titel uitgegeven door Uitgeverij De Fontein

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.